

Cursivitate

Intel1anima

Să pendulezi în lume între alb și negru,
să te găsești neîncetat,
centrifugal,
între pustiul de a fi
și muntele de a fi,
între cămila ce ascunde tot deșertul în cocoașă
sau vulturul ce poartă,
neștiut, pe aripi, toată zarea,
aceasta este drama eternei sfâșieri.

Să lași în urmă, zi de zi,
clipe în agonie,
chipuri ce nu mai sunt în pas cu vremurile,
să vezi oglinda vieții tale
în lucruri străine de esența ta,
aceasta este drama eternei fragmentări
și a eternei înstrăinări.

S-arunci de-a valma
în suflet și în poezie
obiecte, gesturi,
mimetisme goale,
forme greoaie și alambicate,
pentru că îți repugnă
cursivitatea, simplitatea,
iubirea, zborul,
creîndu-ți astfel iluzia sincronității,
aceasta este drama eternei rătăcirii.

Prefer să fiu cursivă ca apa,
să oglindesc în valurile mele
norii,
și aurorele trandafirii,
cerul cu stele,
și luna cu doruri și iubiri înălțătoare.
Mi-e dor să pot plana cu-aripi de vultur
și ochi pătrunzători
deasupra lumii și a timpului,
să pot să reînvii și să unesc în poezie
clipele și oamenii ce-au existat,
fragmente de timp ale-omenirii
care-au agonizat și au murit în pustiul
pe care,

în mod atât de eronat,
toți îl numesc trecut,
să pot reface cursul firesc
al vieții
de la esențe până în prezent.

Aceasta este
simplitatea și cursivitatea mea.